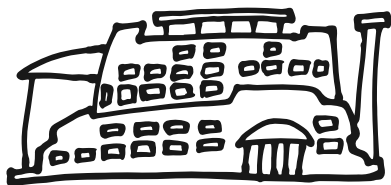

ARMADA

ARMADA

EUGÈNE BAAK

Armada

ISBN 9789464057652

Eerste druk

© 2023 Eugène Baak. Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en boekverzorging: Jacky Rinket

Armada is een roman, de personages en gebeurtenissen zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval en is niet beoogd door de auteur.

Voor Silas, die nog steeds van speurtochten houdt

Ook leverbaar van Eugène Baak:

Ritmes rond Wolvenbot

Van ons het koninkrijk

Walhalla baby

We sing the beach electric, paintings, drawings and installations

The sidewalk a mountain

Pier open closed/gesloten, An old European fairy tale/Een oud Europees sprookje

Non-fictie:

Crime scene Den Haag, stadswandeling/city walk

Crime scene Eindhoven, stadswandeling/city walk

Crime scene Den Bosch, stadswandeling/city walk

Crime scene Venlo, stadswandeling/city walk

Crime scene Maastricht, stadswandeling/city walk

Crime scene Amsterdam, stadswandeling/city walk

INHOUD

1. DE EERLIJKE VINDER	11
I	
2. VOLLE MAAN	24
3. HALVE MAAN	29
4. NIEUWE MAAN	40
5. HET GAT	48
II	
6. ARMADA	58
7. LAATSTE GROET	68
8. ZOMER IN HAAR HANDEN	79
9. WEGEN VAN DE WIT	88
10. THE SHOW MUST GO ON	97
11. DE INFORMANT	108
III	
12. DE LICHAMEN	120
13. OH JUNGLELAND	133
14. WAS MICH NICHT UMBRINGT	142
15. MAN VAN DE KLOK	153
16. HOOR EN WEDERHOOR	162
17. DE CHAUFFEUR	171
IV	
18. DE TOVENAAR	180
19. SPECIALE INTERVENTIES	185
20. KHAN EN DE KUNSTEN	196
21. HET LODEN UUR	208
22. GEREDE TWIJFEL	214
23. DE ZIEL OP EEN KIER	221
24. ONTBREKENDE STUKKEN	229
V	
25. ALL THE KING'S MEN	242

PERSONAGES

DE STAAT

Nan Vonk, *officier van justitie*

Hein van Wageningen, *hoofdofficier van justitie*

Jozias Vermeer, *officier van justitie*

Milosz Wozniak, *chauffeur*

Loïs Plante, *communicatieadviseur*

Archibald Plante, *rechter, vader van Loïs*

Pol Tak, *rechercheur*

DE MEDIA

Irene van Tilburg, *hoofdredacteur Zuider Courant*

Ezra Khan, *chef nieuws*

Jacques Abbelore, *chef sport*

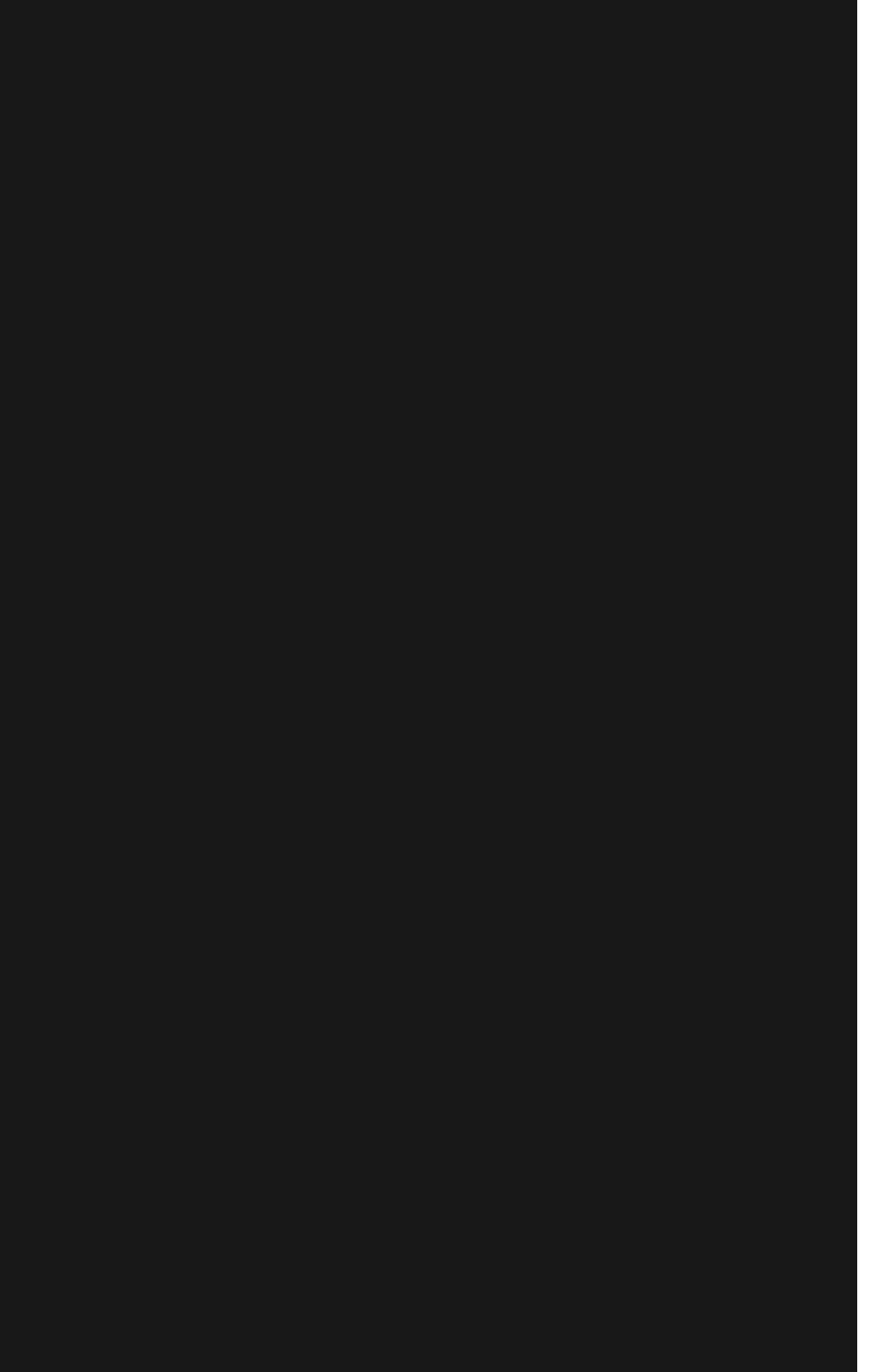
ARMADA

Lasana Rasey, *kunstenaar*

De Goeroe, *kunstenaar*

Wilfried Bloem, *huismeester*

Dino Hermann, *ex-gitarist*

1990

1. DE EERLIJKE VINDER

Nan Vonk

Nog geen jaar geleden viel de Berlijnse Muur, half Europa verkeerde permanent in vakantiestemming, maar het gezin in de woonboerderij zat erbij alsof de gevreesde neutronbom alsnog tot ontploffing was gebracht. Moeder blikte strak voor zich uit, een opstandig spiertje trillend in de mondhoek. Naast haar op de bank zat vader, wiebelend, zijn handen tot vuisten gebald, de knokkels wit. Een tienerdochter in geruite pyama frunnikte aan een zakdoek. Haar ronde gezicht liep geleidelijk rood aan, misschien omdat zij zich schaamde. Alleen de zoon des huizes – een mollig joch van een jaar of vier, vijf – leek niet onder de indruk van het onaangekondigde bezoek. In de speelhoek van het kind, begrensd door stapels kinderboeken, bestormden zijn plastic ridders een fort van Playmobil.

Iedereen luisterde naar de geluiden uit de naastgelegen kamer, waar twee rechercheurs documenten verzamelden en een computer ontmantelden. Van de trap kwam een politiemann, omzichtig, stapje voor stapje, het hoofd onzichtbaar achter twee verhuisdozen. Hij verdween door de voordeur.

“Het is... ongehoord,” mopperde de man op de bank. “Het is verdomme...”

“Ik heb het u uitgelegd,” sprak officier van justitie Nan Vonk, in het midden van de kamer, waar zij een goed overzicht had. “Ik heb u verteld wat wij komen doen...”

“Het is schandelijk machtsvertoon, teef.”

Vonk beet op de binnenkant van haar wang, wist slechts met moeite een begripvolle glimlach vast te houden. “Ik heb u verteld dat wij heel snel weer weg zijn.”

Het leek de man nauwelijks te kalmeren, zijn ademhaling werd zwaarder.

“Pap, rustig blijven,” adviseerde zijn dochter.

Ja, geen gekke dingen doen, dacht Vonk. Uit voorzorg berekende zij de afstand tot de deur: zes stappen, twee, hooguit drie tellen. En een beetje bukken bij het trapje, oppassen voor die balk. Typisch. Je verbouwt een tweehonderd jaar oud agrarisch bedrijf en vergeet het plafond te verhogen – alsof mensen vroeger niet een stuk kleiner waren. Dan kun je een zee van ruimte hebben, maar als je onbedoeld met je kruin het stof van de plafondlampen wrijft, blijft het een benauwend hol. Als je daarnaast een voorliefde vertoont voor kristallen zwanen, stieren en paarden, zoals deze woest snuivende projectontwikkelaar, dan krijgt het geheel toch iets ranzigs – een parenclub voor kabouters. Die gedachte stemde Vonk vrolijk. Haar professionele glimlach zat weer gebeiteld.

De boze man stond op van de bank. Langzaam schuifelde hij in de richting van de officier.

“Pap!” riep zijn dochter.

“Schat, niks aan de hand,” zei hij, op kalme toon. “Ik ga gewoon praten met deze mevrouw van het Openbaar Ministerie.”

Vonk plaatste een voet naar achteren, klaar voor een halve pirouette. De bouwbaas kwam bijna tegen haar aan staan. Ze rook een zurige geur, verstrikt in ’s mans borsthaar blonk een klein, zilveren kruis.

“Jullie gaan helemaal niks vinden,” fluisterde hij. “En weet je waarom? Omdat er verdomme niks is.”

Vonk slikte. In haar hoofd klonk dat als een toilet dat luidruchtig werd doorgespoeld.

“En nog iets,” vervolgde de man. “De volgende keer dat jullie met veel bombarie binnenvallen, onder de ogen van mijn vrouw en kinderen, dan... persoonlijk breek ik jou dan in tweeën. Daarvoor ga ik graag de cel in. Snap je?”

Het was de eerste bedreiging in Vonks prille carrière en zij vond het spijtig dat niemand behalve zij de opmerking had gehoord. “Wilt u dat hardop herhalen?”

De man grijnsde en sjokte terug naar de bank.

Een tweede agent kwam de trap af, in zijn hand een plastic tas met ordners. Uit zijn blik leidde Vonk af dat de hoofdprijs niet was aangetroffen. Toch jammer. Het onderzoek liep al ruim anderhalf jaar, de hoofdofficier zou onderhand resultaten willen zien.

De kwestie was gaan rollen na de tip van een kleine aanne-mer, gefrustreerd omdat hij niet mocht meedoen met de grote bouwjongens, naar zijn zeggen een club die in het geheim prijs-afspraken maakte en de buit onderling verdeelde. Dat ging vrij eenvoudig. Een overheidsorganisatie verzocht om prijsopgaven voor een bouwproject. Vervolgens werd de projectontwikkelaar met de laagste offerte de opdracht gegund. Alleen lag zijn prijs standaard flink boven de werkelijk te maken kosten en werd het surplus evenredig onder de betrokken ondernemers verdeeld. Zo ging het kennelijk al jaren.

Vonk was geen liefhebber van complexe fraudezaken, maar had ooit gebluft dat cijfers haar lust en haar leven waren – onzin, ze zei eenvoudig op ieder verzoek ja – dus voordat zij het wist zat ze gebogen over honderden facturen en belastingaangiften. Ondertussen liet ze twee dozijn telefoontaps lopen. Veel leverde dat in eerste instantie niet op. De bouwwereld bleek een ferm dichtgelaste oester, zaken werden gedaan in wegrestaurants en in bovenzaltjes van smoezelige kroegen. Het waren afspraken die altijd mondeling, in persoon en op het laatste moment werden gemaakt.

Justitie moest het daarom hebben van terloops gemaakte opmerkingen uit afgeluisterd telefoonverkeer: een electriciën die mopperde dat hij niet in aanmerking kwam voor “de kerstbo-

nus”, een timmerbaas die een kopie verlangde van “het schriftje van de koeienboer”. Die laatste opmerking had Vonk begrepen als een verwijzing naar de woonboerderij – een voormalig veebedrijf – van de projectontwikkelaar, de man die vermoedelijk bovenaan de pikorde van de club stond.

Natuurlijk, zij kon het verweer van de gemiddelde raadsman blind uittekenen. Het is allemaal indirect bewijs, edelachtbare. Indirect bewijs, aannames en valse beschuldigingen. Ja, de bouwjongens zijn een bijzonder gezelschap, met twijfelachtige grapjes, snelle auto’s en dure vakanties. Nou en? Niet iedereen heeft dezelfde smaak. Gelukkig maar, meneer de rechter, gelukkig maar. Om enkel daarom deze hardwerkende ondernemer, deze steunpilaar van onze bloeiende gemeenschap, te verdenken van kartelvorming en fraude, dat gaat werkelijk alle perken te buiten. Dat is, sorry dat ik het moet zeggen edelachtbare, een grote schande.

Pleitclichés die de gemiddelde rechter geluidloos mee kon playbacken, wist Vonk, maar ze dienden nou eenmaal uitgesproken – je voert gepassioneerd de verdediging van je cliënt of je doet het niet. En dergelijke teksten legden de vinger op de zere plek: mevrouw de officier had inderdaad hard bewijs nodig. Daar waren zij en de boze man op de bank het in ieder geval over eens, vermoedde ze.

Nog steeds die grijns op het gezicht van de projectontwikkelaar, een man vol van zichzelf, gewend dat er naar hem werd geluisterd – heer en meester van zijn zelfgeschapen universum. Die houding leek zijn gezin gerust te stellen. Zijn echtgenote stak hoofdschuddend een sigaret op, dochterlief schoof de zakdoek terug in haar pyamamouw en graaide een tijdschrift van tafel.

Uit de andere kamer wandelde een rechercheur met een computer en een faxapparaat dat nog in de verpakking zat, gevolgd door zijn collega, worstelend met een bol kabelspaghetti en een bakje met floppy disks. “We hebben het wel,” zei hij.

Vonk knikte, ritste haar zomerjack dicht en wilde zich juist excuseren voor de overlast, toen het zoontje langs haar heen stooft, met een boek naar zijn vader liep en het op zijn schoot

legde. “Niet van mij,” meldde de kleuter kortaf.

De projectontwikkelaar schoof het boek direct terzijde, alsof het vies was, een plakkerig speeltje van zijn jongste spruit. Tege-lijk verschoten zijn wangen van kleur en begon zijn voorhoofd te glimmen.

“Mag ik dat even zien?” Vastberaden stapte Vonk op de man af, boog voorover – wederom die zurige geur – en griste het boek van de bank. Tabellen, geldbedragen, data en een reeks namen van projectontwikkelaars, stelde zij al bladerend vast. Alles in een keurig handschrift, met verhelderende aantekeningen in de marge. Een schaduwboekhouding, leek het, waar verder weinig toelichting bij nodig was.

“Voorbeeldig, heel netjes,” liet Vonk zich ontvallen. Dat klonk niet heel professioneel, besepte ze, maar ze meende het oprecht.

De projectontwikkelaar meed haar blik. Opnieuw begon hij zwaar te ademen. Zijn voorhoofd stond blank.

Zekerheidshalve deed de officier een stap terug – het probleem met geweldsuitbarstingen is toch vooral het onverwachte karakter ervan – en wenkte een politieman. In haar stem her-vond Vonk de zakelijke toon die paste bij de gelegenheid: “Me-neer mag worden aangehouden.”

Euforie. Dat was het woord. Een nauwelijks te onderdrukken behoefte *bingo* of *jackpot* te roepen, te highfiven met de agenten die de projectontwikkelaar op de achterbank van de politieauto hadden geduwd. Vonk hield zich in, zich bewust van het verbou-wereerde gezin dat een beetje verloren in de deuropening stond. Ze wandelde naar haar fiets, bedacht zich toen, liep terug en liet zich vlak voor het jongetje op haar hurken zakken. Het kind om-klemde het been van zijn moeder.

“Jij hebt niks fout gedaan, hoor,” sprak Vonk zachtjes.

“Bemoei je verdomme niet met mijn kinderen,” spuugde de moeder.

De officier knikte vriendelijk ten afscheid en pakte haar fiets. *Wegwezen.*

En hard trappen. De honden van de familie, twee bouviërs

die halverwege de oprijlaan in een hok de wacht hielden, sloegen gelukkig niet aan. Eerder vanochtend was dat wel anders geweest. Hun dolle geblaf en gestuiter had vermoedelijk het baasje gealarmeerd, die daarop ijlings zijn boekhouding had verstopt in de speelhoek.

In het zicht verscholen. Best geraffineerd.

Vonk voelde het zweet parelen over haar rug en schakelde een versnelling terug. Opnieuw een tropische dag, had de weerman voorspeld. De zomerzon piepte over de grijze flats aan de rand van de stad, het verkeer op de ringweg kwam gestaag op gang. Ze had nog niet ontbeten en merkte haar knorrende maag nauwelijks op, in beslag genomen door opwindende gedachten.

Deze zaak gaat u maken, mevrouw de officier.

Zij nam gemakshalve aan dat de politie inmiddels gebeld had met haar medewerkers en zodadelijk, op kantoor bij Arrondissementsparket Zuid, verwachtte zij een uitgebreid rondje felicitaties. Wachtend voor een rood stoplicht blikte Vonk dermate gelukzalig voor zich uit dat een man in een passerende BMW haar een vrolijk knipoogje gaf.

Bij een volgende oversteekplaats, parallel aan een viaduct, werd haar aandacht getrokken door een verfrommeld dekentje. Het lag naast een grote zwerfkei op een groenstrook. En het bewoog.

Vonk dacht aan een rat. Zag toen een lok zwart haar en een klein voorhoofd. Ze hoorde iets dat klonk als *nee*, bijna vaststellend van toon, alsof het kind het oneens was met de gang van zaken. Ze stapte van haar fiets. Haar hart leek een tel over te slaan. Ze knielde, sloeg een hoek van het dekentje terug – voorzichtig, alsof het misschien toch een rat was geweest die *nee* had geroepen.

Het kind was hooguit een dag oud, een baby in een papieren luier. Aan het naveltje zat nog een klem. De ogen waren gesloten, het lijfje roerloos, als van een jonge vogel die zich stilhoudt bij dreigend gevaar. Vonk raakte een handje aan en de vingertjes sloten zich rond haar pink.

“Is dat een kind?” klonk een doorrookte stem. Een oude man,

zijn fiets aan de hand, kwam stapvoets dichterbij.

“Ja... hier achtergelaten.”

“Wie doet zoiets?”

De officier schudde haar hoofd. “Ik weet niet... we moeten...” De baby liet haar pink niet los. “U moet even naar dat huis daar,” wees ze. “Vragen of zij de politie willen bellen. En een ambulance. Vertel ze dat wij hier een baby hebben gevonden.”

De oude man zette zijn fiets op de standaard en stak op een draffe de weg over.

“Alles komt goed,” sprak Vonk tegen het kind, dat de ogen nog altijd dicht had. Ze vroeg zich af welke moeder haar pasgeborene achterlaat op een druk kruispunt. In ieder geval iemand die hoopte dat het snel gevonden zou worden. Verondersteld dat het inderdaad de moeder was die van het kind af wilde, en niet de vader. Of iemand anders.

Jeezes.

In haar hoofd ontvouwde zich een gruwelbeeld van een jonge vrouw, vastgebonden op een ranzig matras, en mannen die...

Stop.

“Alles komt goed,” herhaalde ze. Met haar vrije hand vormde ze een afdakje boven het hoofd van het kind, tegen de felle, dichterbij kruipende zon. Ze waakte ervoor de dreumes niet te verplaatsen, in verband met eventuele sporen. Ook nadat de oude man was teruggekeerd en had gemeld dat hulp onderweg was, bleef Vonk op haar hurken zitten. Pas toen in de verte het geluid van een politiesirene klonk, voelde zij de kramp in haar kuit.

Vermoeider dan gewoonlijk stapte Vonk die avond haar bed in. Het was na twaalfen, maar buiten was het nauwelijks afgekoeld. Door het open raam klonken de basdreunen van het café beneden. Haar vriend was klaarwakker, had vier kussens achter zijn rug geduwd en keek gebiologeerd naar CNN. *War in the Gulf.*

“Waarom valt die man Koeweit binnen?” vroeg ze, meer om te kletsen dan uit werkelijke interesse.

“Olie,” antwoordde haar vriend, zonder Vonk aan te kijken.

Ze bestudeerde zijn hoofd. Hij moest de haartjes in zijn oor knippen. Shampoo tegen roos gebruiken. En die ene weerbarstige neushaar terugduwen.

Ze nam haar klapper met aantekeningen erbij. Begon te bladeren. Misschien viel haar iets in voor het requisitoir dat zij ging houden in een zaak van twee hoogbejaarde verdachten die jarenlang een uitkeringsinstantie hadden opgelicht. Ze herlas haar eerste aanzetje, klakte ontevreden met haar tong en bladerde verder. “Ik vind het toch raar.”

Nu keek haar vriend haar nadrukkelijk aan. “Olie, dat is een *million dollar business*, schat.”

“Nee, ik bedoel mijn vondeling.”

“O... dat is toch opgelost?”

“Ja, maar waarom... ach, laat ook maar.”

De zaak van de vondeling leek inderdaad opgehelderd. In de middag had zich een verwarde vrouw op het politiebureau gemeld. In tranen deed zij haar relaas, dat zij de moeder was en vreselijk spijt had van haar onbezonnen daad. Haar beschrijving van de vindplek, de baby, het dekentje en de navelklem klopten exact. Medisch onderzoek zou definitief uitsluitsel opleveren, maar het leek er sterk op dat de zoektocht naar bloedverwanten gestaakt kon worden.

Ondertussen lag het kind ter observatie in een ziekenhuis en had de politie een begin gemaakt met de inventarisatie van verblijfplaatsen van de pasgeborenen van de afgelopen dagen. Ook de instanties die zich professioneel bekommerden om minderjarigen waren voortvarend aan de slag gegaan. Vonk zelf had het eerste papierwerk afgewikkeld – ze had de onbekende baby, de *nomen nescio*, zelfs al een voorlopige naam gegeven – en ze had de verdere afhandeling formeel overgedragen aan de burgemeester. Als vertegenwoordiger van het Openbaar Ministerie restte haar enkel de beslissing om de moeder – als het inderdaad de moeder was – al dan niet te vervolgen voor het verlaten van een hulpbehoevend kind. Dat kon wachten. Eerst maar eens met dat arme mens een gesprek voeren.

CNN onderbrak de Golfoorlog voor een lange promotiefilm

over de eigen zender.

“Ik zou zeker een boete tegen dat gekke wijf eisen,” sprak haar vriend. “Al dat geld dat haar verwarde gekloot de belastingbetaler kost.”

Vonk sloeg haar klapper dicht. “Jij hebt niet gevraagd of het een jongetje of een meisje was.”

Haar vriend opende zijn mond, waarschijnlijk om de vraag alsnog te stellen, maar werd onderbroken door de rinkelende telefoon. Hij nam op. “Voor jou, je werk,” zei hij, terwijl hij het toestel over zich heen tilde.

Vonk had geen piketdienst. Toen zij haar naam uitsprak klonk die onbedoeld als een vraag. Hoofdofficier van justitie Archibald Plante op zijn beurt klonk een stuk zelfverzekerder. Direct noemde hij de naam van de projectontwikkelaar, de man die de hele dag was verhoord en al vrij snel zijn frauduleuze handelen had toegegeven. Het was een zaak die wat Vonk betrof met één vinger in de neus richting een voorbeeldig vonnis kon worden gedirigeerd. En de verdachte zou nog steeds in de cel zitten, ware het niet dat hij terloops had gemeld dat hij onlangs een chemokuur was begonnen. Eerder vanavond had zij de man daarom in vrijheid laten stellen, zodat hij zijn rechtszaak thuis kon afwachten.

“Nan, luister,” zei Plante, “die meneer is door het lint gegaan. Omwonenden hebben schreeuwen en knallen gehoord. Hij heeft zich verschanst in zijn boerderij.”

Vonks mond viel open. “Wat?”

“Huis is omsingeld, arrestatieteam is net uitgerukt.”

“Maar...”

“Ik ben onderweg naar het gemeentehuis, naar het crisiscentrum. Ik wil jou daar ook hebben. Het is jouw verdachte, jij kent hem.”

Vonk sprong uit bed. Griste haar broek van de stoel.

“Problemen?” informeerde haar vriend.

“Mijn projectontwikkelaar...” zei ze, terwijl ze een dun truitje over het hoofd trok, “die... het lijkt erop dat hij zijn gezin heeft gegijzeld.”

Plotseling had haar vriend alle aandacht voor haar. “Bedoel je die fraudeur? Die je naar huis hebt gestuurd?”

“Die ja.”

“*Shi-hit*. Succes.”

2012

I

2. VOLLE MAAN

Lasana Rasey

“U wil aangifte doen van de vermissing van uw broer?” De politieman liet zijn worstvingers boven het toetsenbord zweven.

“Ja,” zei Lasana Rasey, haar alpinopet naar achteren schuivend. “Mijn broertje, Vinay Rasey heet hij.”

“Vinay Ra... sey,” herhaalde de agent al typend. “En wanneer heeft u Vinay voor het laatst gezien?”

“Drie dagen geleden.”

“Drie dagen?” Gefronste wenkbrauwen.

“Ja, Vinay blijft wel vaker een nachtje weg. Slapen bij vrienden. Maar we kunnen hem niet bereiken. Hij is ook niet naar school geweest.”

“En bij zijn vrienden?”

Rasey schudde haar hoofd. “Mo is ook weg.”

De agent stak een hand in de lucht, alsof hij een stopteken gaf. “Wacht even, Vinay en zijn vriend Mo zijn weg. Samen?”

“Ik weet het niet. Hij ging met Mo een biertje drinken.”

“Even terug,” gebaarde de agent. “Wanneer zag u Vinay voor het laatst?”

“Drie nachten geleden. Ik lag in bed. Ik hoorde hem uit zijn

slaapkamer komen, het was na middernacht. Ik trok mijn deur open en vroeg: joh, wat ben jij van plan? Hij zei: ik ga nog een biertje drinken met Mo. Hij had zijn beste blouse aan, die met twee gouden knopen bij zijn kraag.”

“Hou oud is Vinay?”

“Zes jaar jonger dan ik, zestien. Of nee, hij is net zeventien geworden.”

“En uw ouders?”

“Wat is daarmee?”

“Wat hebben zij gehoord?”

“Niks. Zij sliepen.”

De agent leek door haar heen te staren, een beetje vermoeid, zijn blik wellicht gericht op een denkbeeldig tropisch strand, ergens achter haar hoofd. “Kan Vinay het goed vinden met uw vader en moeder? Is het mogelijk dat de jongen is weggelopen, misschien ruzie...”

“Nee, nee,” onderbrak Rasey. “Mijn broertje is de oogappel van het gezin. Kan helemaal niks fout doen.”

“Heeft hij een vriendin?”

“Pfff... niet dat ik weet.”

De man roerde door zijn koffie, toen hem iets te binnen leek te schieten. “En die vriend, die Mo,” vroeg hij, “hoe heet die jongen voluit?”

Ze haalde haar schouders op.

“Ik ga even iets navragen,” zei de agent. Hij verdween achter een deur.

Rasey luisterde naar het tikken van de airco. Bestudeerde de posters aan de muur. Waarschuwingen tegen overvallers, alarmnummers bij onraad – allemaal in de robuuste, bijna schreeuwerige ontwerpstyl waar in ook de supermarkt om de hoek zijn aanbiedingen aan de man probeerde te brengen. Als Rasey hier niet voor haar broertje was, zou zij de politie een volledige restyling van hun imago voorstellen. En andere uniformen, niet te vergeten. Weg met die malle broeken waarin iedere vrouwelijke agent, ongeacht haar figuur, oogde als een boerin die haar akker ging bewerken.

Maar goed.

Ondertussen zat zij hier een beetje haar tijd te verdoen. Zij, het oudste kind, de slimste, de eeuwige vooruitgeschoven post – omdat moeder de taal niet machtig was en vader al begon te hyperventileren als hij twee stappen buiten zijn schuurtje zette. De lieve sukkelaars.

En *fuckin'* Vinay.

Met z'n engelengezichtje.

Ongetwijfeld was hij een paar dagen op vakantie met die domme vriendjes van hem. En natuurlijk was hij zijn telefoonlader vergeten. Zodra hij terug was zou Rasey hem stevig de les lezen. Alsof zij niks beters te doen had. Vacatures bekijken, bijvoorbeeld. Na vier jaar kunstacademie en een jaar werkloos hangen op de bank moest het misschien toch maar een of ander productiebaantje worden. Aan de lopende band in een koekjesfabriek. Of pakketten sorteren in een distributiecentrum. Voorlopig dan. Tot zij een beter idee kreeg.

De deur zwaaide open.

“Dit is mijn collega.” De agent wees op een boomlange man achter hem, leren jack en afgetrapte gympen – stoer en speels tegelijk. Naast elkaar namen zij plaats achter de computer.

De nieuwe man haalde een papiertje uit zijn jas. “Is die Mo van jou... is dat Mohammed Moussaoui? Negentien jaar oud?”

Rasey groef in haar geheugen. “Volgens mij wel.”

De lange wisselde een blik met zijn collega, die het gesprek van hem overnam. “Ja... dat is dan...” Hij maakte zijn zin niet af. “En, eh... Vinay, was hij bezig met wiet?”

“Bezig met wiet? Af en toe een jointje, denk ik. Niks raars.”

“Handel?”

“Handel in wiet?” Rasey boog voorover, vroeg zich af welke kant dit gesprek op ging. “We hebben het hier over Vinay, toch? Daar is mijn broertje niet doortrapt genoeg voor. Hij wordt al zenuwachtig als hij in de winkel te veel wisselgeld terugkrijgt.”

De lange kuchte en nam het woord. “Heeft Vinay misschien iets gezegd over het rippen van een hennepkwekerij?”

Rasey zette grote ogen op. “Kom op, zeg. Rippen? Niet alle im-

migranten zitten in de drugshandel. Waar gaat dit in 's hemelsnaam over?"

Bijna thuis, in de straat waar zij woonde, was Rasey nog steeds verbolgen over de suggestieve vragen van de agenten. Ze liep harder dan gewoonlijk, langs de tweedehands kledingwinkel, de Turkse *takeaway* en de koffiebar die nog iets van leven in de sjofele wijk probeerden te suggereren. Andere panden stonden leeg, verlaten in de eerste jaren van de economische crisis. In het kielzog van de failliete winkeliers waren ook veel bewoners vertrokken – sommige huizen waren dichtgetimmerd, een paar daarvan weer opengebrouwen door daklozen en junks. Een groepje jonge verslaafden zat bijeen in een van de overwoekerde voortuintjes. De angstwekkend magere Antilliaan die door iedereen Euro werd genoemd kwam omhoog uit zijn plastic tuinstoel.

"Ik heb geen geld, opzouten," riep Rasey, voordat de slungel een vraag had kunnen stellen.

De Antilliaan zweeg.

Rasey was allang blij dat Euro niet de brandgang achter haar huis versperde; zij had er genoeg van hem telkens vriendelijk te moeten vragen of zij erlangs mocht. Met beide handen duwde zij de poort open. Veilig gebied.

Uit het schuurtje klonk haar vader. "Lasana?"

Ontspannen doen, nam zij zich voor, anders ging hij zich maar zorgen maken. Ze posteerde zich in de deuropening en ademde diep in. Heerlijk, het vertrouwde knutselaarsaroma van hout, wasbenzine en olie. "Hoi pap."

De oude man stond bij een fiets, een slappe binnenband hing uit het achterwiel. "Meisje, wat zei de politie?"

"O, gewoon," zei Rasey. "Ze zetten hem op de lijst van vermisten."

"Zeiden ze dat ze Vinay gingen zoeken?" Hij kwam omhoog, veegde zijn vingers af aan zijn grijze stofjas.

"Ja," antwoordde ze, hoewel zij zich niet kon herinneren dat de agenten dat met zoveel woorden hadden beloofd.

Haar vader knikte, liet zijn blik langs de muur met gereed-